

Шынын айтканда, біз тордегі торелерге бекерге окпелейміз. Әкімшілік-тен болінген каржынын ауылга жетпейтіні сияқты, ауылдагы айтылган осек-аяннын не акикат-шындыктын әкім отыратын жерге неге жетпейтінін енді түсіндік. Несі бар екен, кеш болса да түсіндік. “Ештен кеш жақсы” деген. Ал, мұны бұған дейін біреуден сұрап қордік пе? Керек емес. Ойткені, сіздің шыр-пыр болғаныңыз басшыға керек болса да, қыны жандайшаптары үшін қок тиын. Себебі, түйткілдің салдары “туфли жалагыштардың” осу жолына орасан- кедергісін тигізіп, орға жыгып, омакаса қулатуы мүмкін.

Онын үстіне майшаммен қарайтын мәселеге келгенде ауруын жасыра жонелетіндер жетеді бізде. Қанмен келген қасиет емес, бірақ етке сіністі, іске орнықты, жұмыста тұрақты болып барады. Басшысын мақтаған кезде қос қулағына майдай жағатын- создері дайын, мәселені мензесен, мүләйімси қарап, “қреслодагысынын” қос қулагын мақтамен тол-тырып, шындықты мақтамен бауыздай- салуга әзір.

Иә, қазір жағынудың жанданып, ТЖ-лардың тартын-бай, торемнен торде тен дәрежеде тұратын дәуірі. “Жана-ғын жалған” деп қорініз, қос қолымды қосарлап жағаныздан алмай--ақ, қара создің қудіретімен сізді шыбындаған атша бас изетуге бармын.- Шала

бүлініп, шырқыңыз кашка-н сон, шарасыздан шекенізді қасып, қараптан-қарап үстел үстіндегі қаламмен қағазды шимайлай кетер ме екенсіз, бәлкім!? Қорғен қозға күдік болмаса да, күлақпен естігенді елемей қорсенші бір. “Жүрген сон бауырында күнде қоріп, таулардың биіктігі бай-қалмайды” дегендей, біле-түра “сен мені, мен сені қормедімдер” қобейді. Үйреншікті әдеттен барлығының хабары бар, айтуға ауыз болса- да, батылдық жоқ. Қазіргі таңда түйткілдер іс жүзінде емес, іс-қағаз жүзінде шешімін тауып-, сүркы қашқандардың сырты алтын тастан болса жеткілікті деңгейде жүріп жатыр. Іс-шараның отуін арнайы барып, бас бармақпен емес, суретт-ен қоріп, сыртынан саспай пікір айта салаты-н жағдайға жеттік. Біз сойтқан сон басшыл-ар қайтпек? “Қонақ қойдан жуас” демеу-ші ме еді? Ал, жуас малдың жүндеуге жақсы- екенін білесіздер қой. Ол түгілі, аласүр-ған аргымақ та арқанға байланады, түбі тәр-тіпке қонеді. Бірақ, түйеге жантақ керек болса-, мойның созушы еді қой...

Айтарымыз астарланып, қоніліңіз күнгірт-теніп бара жатқандай. Жариялылық пен ашықтық-ты ұран етіп алып, қажет етпейтін біз ғана емес шығармыз. Ендеше, ашынып айтып, ашығын әңгімелейік. Елге түзден беделді біреу келсе, тілмен жалағандай тап-таза тасжол-дармен жүргізіп, тап-түйнақтай бола қала-тынымыз жаман. Қоше жақ беті қорікті үйлер мен қошеде күзететіндер қобейіп кететіні тағы бар. Бай болсақ екен, ботенге қай жолмен болса- да, барымызды білдіртпеуге болады. Яғни, қанды қанмен жумас болар, алтынды алтын-мен жаппас болар. Сол секілді жауырды жаба тоқығанмен, жараның аты жара екенін биліктегілер білсе қой. Бас ал десе, шаш алатын-дар емес, шаш ал десе, бас алатындар қобейді. Солардың кесірінен халықтың мүн-мүқтажы жетер жеріне жетпей, бәріміз бай-қуатты өмір сүріп жатқан жайымыз бар. Осындайд-а жамандықты жылтырақпен жамап--жасқап,- жақсылықтың жалының жақтыр-а түскен жалған-ай дейсін қой...

Ш.ШАТКАЛ